

naar de var bleven ældre og helt havde vokset sig sammen med deres nye Omgivelser, vilde de føle det som en Hindring og Skam at have en Moder, der gik med Bondehue og førte Bondetale. Men hun havde lovet sig selv, at de skulde ikke komme til at lide for, hvad andre havde forbrudt. Fuldt og helt skulde de have Del i den Livets lysere Lykke, som hun engang havde drømt om at kunne opnaa ogsaa for sig selv.

Og for Emanuel? Ogsaa for ham vilde hun snart blive en tung Lænke, som han ønskede sig Mod til at afryste. Hun havde i denne Tid paa de hundrede Ting mærket, hvorledes han i Tankerne allerede levede et Liv, der var hende fjernt, og som hun aldrig kunde blive istand til at dele med ham. Hun vidste, at han ikke vilde færdes længe i sin gamle Vennekres, før han selv kom til at fornemme det dybe Svælg, der nu skilte ham og hende; og han vilde da føle det som en Befrielse, naar hun en Dag skrev til ham, at hun ikke mere vilde vende tilbage, at han var fri, og at det vilde være frugtesløst af ham at forsøge paa at faa hende til at forandre sin Beslutning.

Hun bebrejdede ham intet. Hun anklagede kun sig selv, fordi hun havde kunnet tro, at hun havde sin Plads paa Livets Højboardsbænk. Ja, egentlig var hun ikke engang overrasket over, hvad der i den sidste Tid var sket. Det undrede hende snarere, at det ikke var sket for længe siden. Alle disse syv sidste Aars Oplevelser havde ofte forekommet hende saa besynderlig uvirkelige. Hun havde undertiden kunnet overfaldes af en Fornemmelse af, at hun endnu var den unge Pige i sine Forældres Hus, . . . at hele hendes Ægteskab, hele hendes Liv her i Vejlby Præstegaard blot var en lang, urolig Drøm, hvoraf hun vilde blive vækket ved et eller andet Hanegal.

. . . Da Afrejsens Time kom, kyssede hun Børnene og sagde Farvel til Emanuel paa saa rolig en Maade, som om ogsaa hun troede, at Adskillelsen kun skulde blive kort. Hun fulgte dem til Vognen, pakkede selv Børnene godt ind og bad Abelone huske paa at give dem deres rene Forklæder paa, inden de naaede København.